

Мито Анковъ отговорилъ по турски, че сж пратени отъ началника на опълчението съ ей тѣзи писма, и Анковъ показалъ на писмата лѣжащи на масата, които писма биле прѣдадени отъ Юрева на началника на табора въ Върбица.

— Да, тия сж писмата, които донесохте отъ вашия генералъ, казалъ миралая; но командира на табора, като ви приелъ за четата на Петръ, който ходи по турскитѣ села и притѣснява населението, съобщи ми за това и азъ заповѣдахъ да ви спратъ, до гдѣто се събератъ свѣдѣния за васъ. Като се убѣдихъ сега, обаче, че вий сте войници на руския царъ, сутрѣ ще ви пушна да се върните назадъ.

И, дѣйствително, на слѣдующия день на плѣннитѣ върнали оружиято и ги отпустили да се върнатъ обратно въ Върбица.

При търгнуванието на взвода миралая казалъ:

Въ Върбица е дошелъ вашия командиръ. Поздравете го отъ мене и му кажете, че и азъ слѣдъ малко ще пристигна въ Върбица.

Щомъ тръгналъ отъ с. Хуявенъ на чело съ волноопредѣляющия се Юрева, взвода запѣлъ пѣсенъта: „Мы дрались турукъ съ тобой, по горамъ твоимъ, балканскимъ, раздалась слава о насъ“.

Когато миралая дойде въ Върбица и се яви при графъ Келлера, този послѣдния, чрѣзъ прѣводчика д-ръ Панова, му натякваше, за гдѣто той не войнишки се отнесалъ къмъ неговитѣ пратеници — Юрева и взвода му. Миралая се оправдаваше съ думата „янглѣшлѣкъ олмунъ“.

Полковникъ графъ Келлеръ даде угощение на миралая.

При тръгванието ни отъ Върбица обратно за Котелъ, турския таборъ държа пушкитѣ на караулъ, до като минаваше 3-я дружина. Въ сжщото врѣме и турския таборъ напустна селото. Въ Върбица остана 4-а дружина.

XVII.

Слѣдъ сключванието на миръ между воюющитѣ страни, началника на опълчението разрѣши, съ приказъ по това послѣдното, на дружиннитѣ командири да уволняватъ желающитѣ да напустнатъ редовитѣ на дружинитѣ опълченци, понеже тѣ не биле задължени да служатъ до извѣстенъ срокъ. При това бѣ заповѣдано, на уволняемитѣ опълченци да се даватъ свидѣ-